

бенитѣ Борисъ и Романа, за да увѣрять народа си, че вече България не сществува.

Но... тѣ се излъгали. Скоро въ Цариградъ достигнали известия, че българскитѣ войводи въ Родопитѣ, въ Македония, въ София и въ Поморавия, сиречъ кметскитѣ синове Давидъ, Мойсей, Аронъ и Самуилъ не се подчиняватъ на гръцкитѣ войски, а, наопаки, победоносно се биятъ съ тѣхъ и отблѣсватъ всичкитѣ тѣхни нападения.

Иванъ Цимисхий много се налютилъ. Той издалъ заповѣдъ, въ която нарекълъ четирмата кметски синове разбойници, бунтовници, защото тѣ ужъ нѣмали право да владѣять, тѣй като законнитѣ владалци сж Петровитѣ синове, а последнитѣ били предали българското царство на Византия и сега били назначени за патриции въ Цариградъ.

Разбира се, кметскитѣ синове не се уплашили отъ тая императорска заповѣдъ. Тѣ продължавали да отблѣсватъ гръцкитѣ войски и ревниво да пазятъ свободата на българитѣ.

Въ тия борби стариятъ братъ Давидъ загиналъ нѣкъжде между Костуръ и Прѣспа; вториятъ братъ Мойсей отъ Струмица отишълъ да брани града Съръ, но тамъ презъ боя падналъ единъ камъкъ отъ градската стена и убилъ войводата. Останали двамата братя — Аронъ и Самуилъ. Тѣ подѣлили земитѣ на убититѣ си братя. Аронъ станалъ управникъ на Софийско и западна България. Столицата и кулата му били върху днешната рѣкичка Разметаница, притокъ на рѣка Джерманъ. Тази рѣкичка извира отъ Бобовдолската плѣнина до гр. Дупница. На това мѣсто сега има развалини, а мѣстността носи името „Царичина“.